

27ste zondag door jaar C

Lc. 17, 5-10

“Geloven is zeker weten dat je twijfelt”. Dat lijkt een tegenspraak, want hoe kun je nu tegelijk zeker weten en twijfelen? En toch kan het. Je kunt aan de ene kant zeker weten dat je geloof waardevol en zinvol is, en aan de andere kant tegelijk twijfelen bij sommige geloofsvragen. En daar is niets verkeerd aan. Want wie twijfelt er nooit eens? Bovendien, als we twijfelen, bevinden we ons in goed gezelschap. Het zijn namelijk niemand minder dan de apostelen die aan Jezus vragen: “geef ons meer geloof”. Blijkbaar is geloofstwijfel dus van alle tijden. En als de apostelen, die Jezus in hun midden hadden, al twijfelden, wie zijn wij dan, wij die de lijfelijke aanwezigheid van Jezus al 2000 jaar moeten ontberen, wie zijn wij dan dat we nooit eens zouden twijfelen.

En laten we eerlijk zijn, er zijn tal van argumenten om het geloof ter discussie te stellen. Denk alleen maar aan de moderne wetenschap, die volgens velen God overbodig heeft gemaakt, overigens ten onrechte; denk aan sommige misstanden in de kerken, vroeger en nu, die veel mensen zich van het geloof hebben doen afkeren; denk aan oorlogen en natuurrampen waarin God niet ingrijpt. Maar dit alles is niet nieuw. Luister maar naar de profeet Habakuk, eeuwen voor Christus, die het uitschreeuwt: “Hoelang moet ik nog roepen Heer, terwijl Gij maar niet luistert?” “Waarom ziet Gij die ellende maar aan? Waarom leven zoveel mensen te midden van geweld en verdrukking. enz.?”

En dan krijgt de profeet antwoord van God. Niet dat God de problemen wel even zal oplossen, maar hij geeft de profeet opdracht om zijn noodkreet op te schrijven. En iets opschrijven deed men toen om iets niet te vergeten, om het te behouden voor het nageslacht. Met andere woorden: de profeet krijgt opdracht om zijn noodkreet, en tegelijk het visioen van een wereld waarin wel gerechtigheid heerst, nooit te vergeten, ook al ziet het er nog lang niet naar uit dat het visioen werkelijkheid zal worden. Want waar het visioen verdwijnt, daar dooft het licht! Niet vergeten, vanuit de gedachte dat de rechtvaardige blijft leven door zijn trouw. Ja zelfs die rechtvaardigen die door geweld omkomen of anderszins hun leven geven voor hun ideaal.

Met dit visioen in gedachte vragen de apostelen aan Jezus om meer geloof. En dan antwoordt Jezus met de gelijkenis van het mosterdzaadje. Een mosterdzaadje is heel klein en staat dus symbool voor een heel klein geloof. Maar dat kleine geloof is voldoende volgens Jezus. Zelfs het kleinste geloof kan bergen verzetten, mits het maar een oprecht geloof is. Een eerlijk geloof dat geen spectaculaire wonderen verwacht maar wel vasthoudend is. En trouw!

Waaruit blijkt dan die trouw? Die blijkt uit de toewijding waarmee je je taken vervult. Bij voorbeeld het opvoeden van je kinderen, maar er zijn 1000 andere taken te bedenken. Die trouw blijkt daaruit dat je jezelf ziet als een eenvoudige dienstknecht die doet wat hem is opgedragen, zoals Jezus het formuleert bij monde van Lucas. Zonder zichzelf ergens op te laten voorstaan. Een eenvoudige dienaar die doet waar hij of zij toe in staat is; het maakt niet uit of dat veel is of weinig, als je het maar met vreugde en toewijding doet. De toewijding waarmee je je geloof concreet maakt, is de maatstaf voor je geloof. Als die toewijding er is, zul je ontdekken dat er toch al iets van het visioen werkelijkheid aan het worden is; je zult dan ontdekken dat het leven, zelfs in moeilijke tijden, toch de moeite waard is; je zult dan ontdekken dat trouw en toewijding de uitdrukking zijn van hoop; dat hoop de uitdrukking is van je geloof; en dat een oprecht geloof, groot of klein, de uitdrukking is van de liefde. Liefde als een gave van God, die de liefde zelf is. Amen.

Jan van de Laar, pastor